

„Krisztus foglya”: kettős jelentése van. Egyrészt Pál látható módon is fogoly: börtönben van. De nem azon gondolkodik, hogy miért (milyen okból) került ide. Ő Krisztus foglya: az élete hozzá van kötve Krisztushoz, amióta Krisztus „megragadta” őt (Fil 3,12). Nem ő él, hanem Krisztus él benne (Gal 2,20).

„Krisztus foglya” mindenki, aki neki adta az életét. Tudja magáról, hogy „áron vétetett meg”, nem a magáé. – Aki még nem Jézusé, Ő azért is megfizette az árat, tehát az övé kellene, hogy legyen. De Krisztus nem erőszakkal köt magához. Várja, hogy megnyissuk az ajtót, várja, hogy az Ő jósága megtérésre indítson (Róm 2,4), és várja, hogy hálás és engedelmes legyek, és „tagjaimat is Istennek adjam” (Róm 6,13).

Aki még nem adta oda az életét, az is fogoly. Lehet, hogy azt hiszi, hogy szabad, és fogság lenne a számára, ha megtérne. De Krisztus szabadítani akar: azoktól a fogságoktól, amikbe én juttattam magamat a bűneimmel. Akit megszabadított, az az Övé, az szereti Őt, az Ővele megy mindenhova, nem akar más úton járni. Tanítvány lesz. Felveszi naponként a keresztyét. Megtanul vele járni, engedelmeskedni akkor is, ha ő maga (félelme, kényelemszeretete stb.) másra vinné. Ha semmi kedve ahhoz, amit Krisztus parancsol, akkor is hiszi, hogy ezzel Ő valami jót akar véghez vinni – lehet, hogy mások életében. Így lesz „fogoly másokért, mások javára”, mint Pál a pogányokért.

„Krisztus foglyaként” kerül a börtönbe. Mielőtt oda került, városról városra járt, úgy hirdette az evangéliumot. De a börtönben sem esik kétségbe, hogy ezt itt nem teheti. Teheti: azoknak, akikkel ott találkozik, beszélhet Jézus Krisztusról. Nem kell félnie, nem kell azon gondolkodnia, hogy lehet-e még rosszabb a helyzete. Örülhet annak, hogy a fogsága alatt mások is hirdetik az evangéliumot.

A célt látja: „Tiértetek, a pogányokért.” A pogányok érdekében, hogy őket is megmentse az Úr, és örök életre jussanak. Erre hívta el Isten Pált. Ő pedig ezt tisztességgnek tartja: „nekem, minden szent között a legkisebbnek...” adta Isten ezt a szolgálatot.

Ahhoz, hogy ezt végezhesse, meg kellett értenie a Krisztus titkát: azt, hogy Ő „a két nemzetséget eggyé tette”, lerontotta a falat... Ezt Ő kijelentés útján ismerte meg. Akik a Krisztuséi voltak, azok ekkor már tudták, hogy „Isten a pogányoknak is megadta a megtérést az életre”, de az, hogy teljesen egyek lehetnek velük, új volt... Isten Pálnak adta ezt a kijelentést, és őrá bízta ezt a szolgálatot. A többi hívő ennek már a gyümölcsét láthatta, és dicsőítette ezért Istent. Ők is tudtak örülni annak, hogy Krisztus hirdettetik.

Nem mindenki tudott örülni ennek: Pált éppen ezért fogták el Jeruzsálemben: mert ő a pogányok felé szolgált. „A pogányokért” lett fogoly, ezt így is lehet érteni.

Akik elfogták, úgy viselkedtek, mint általában a vallásos ember: úgy gondolkodtak, hogy „nekünk jár az üdvösség, azoknak nem”. Megvolt rá a „teológiájuk” is: „mi vagyunk Ábrahám utódai”. A mai vallásos embernek is megvan: „én rendes ember vagyok, félem az Istent, jó gyülekezetbe járok”, tudok kritizálni más közösségeket. Közben éppen Krisztus kerül ki a középpontból: aki így gondolkodik, már nem Őt imádja, még ha vallja is, hogy hisz benne. De aki az Úré, az hajlandó tanulni tőle, és nemcsak *benne* hisz, hanem *neki* hisz: elfogadja azt, amit Ő személyesen neki mond. Így fogadta el Pál is a kijelentést és a megbízást Istentől. Ma is vannak, akik olyan szolgálatokat végeznek, vagy „csak” olyan helyzetekben állnak helyt, amilyenekre én „nem is gondoltam”, esetleg fenntartásaim vannak. De az a vezetés, amit ők kaptak, szintén a „Krisztus titka”: Ő ismertette meg személyesen velük. Ezért én is örülhetek annak, hogy ők ezt kapták, és ha a gyümölcsét látom, én is

dicsérhetem értük Istent. – Az a jó, ha engem is vezethet: adhat nekem is olyan feladatokat, amiket senki más nem tud megérteni, elfogadni. Ha ilyet ad, tudom-e azzal a bizonyossággal végezni, hogy tőle kaptam, és bárki bármit mond róla, állhatatosan végezni tovább? Az ilyen „megbízás” ajándék, és ha ilyet kapok, annak valóban tudok örülni – mert nem kötöz meg az, hogy mások mit mondanak, mert a Krisztus foglya vagyok.

Ef. 4,4–6

Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.